

Arrest

nr. 52 370 van 3 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 30 juni 1992 te Dogo Nahawa (Jos, Plateau State). U bent van Igbo afkomst. U woonde met uw ouders en uw twee zussen in Dogo Nahawa. Jullie waren christen en behoorden allen tot de pinksterbeweging. Op 8 maart 2010 omstreeks 3.00 uur hoorden jullie buiten roepen en schreeuwen. Er weerklonken gewerschoten. Uw moeder kwam u en uw zussen halen opdat jullie zich ergens zouden kunnen gaan verschuilen. Ze liet u en uw zussen langs de achterdeur buiten. In de verwarring liepen uw zussen een andere richting uit. U zag hen niet meer terug sindsdien. U weet niet wat er verder met hen gebeurd is. Jullie huis werd net zoals de rest van het dorp aangevallen door Fulani moslims. Het huis werd in brand gestoken en uw ouders kwamen om in het vuur. De daaropvolgende dagen bleef u op straat rondhangen. Op 9 maart

2010 was er een massabegrafenis in Dogo Nahawa waarbij ook uw ouders begraven werden. U ging zelf niet naar de begrafenis. Het geweld in Dogo Nahawa bleef voortduren. Op 10 maart 2010 leerde u een blanke man, (R.) kennen in Dogo Nahawa. U vertelde hem wat er gebeurd was. Hij beloofde u te helpen. U ging met hem mee naar huis in een nabijgelegen dorp. Twee dagen later op 12 maart 2010 verlieten jullie Nigeria met de wagen. Enkele dagen later kwamen jullie in Mali toe. Van daaruit reisden jullie twee dagen later verder naar Parijs (Frankrijk). Op 22 maart 2010 kwamen jullie toe in Parijs. Op 24 maart 2010 reisden jullie vervolgens verder naar België. Uiteindelijk liet Roland u achter in het treinstation te Brussel. U leefde enkele dagen op straat. Op 29 maart 2010 vroeg u bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U haalde op het Commissariaat-generaal aan dat uw ouders gedood werden door moslims en dat u zelf niet kan terugkeren naar Dogo Nahawa omwille van het geweld tussen moslims en christenen (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 27 juli 2010, hierna CGVS, pp.11-15).

Er dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal ter ondersteuning van uw asielaanvraag totaal niet geloofwaardig zijn. Zo stelde u dat het geweld in Dogo Nahawa begon in de nacht van zondag op maandag, de nacht van 7 maart 2010 op 8 maart 2010 (zie verhoorverslag CGVS, p.11). U voegde zelfs nog toe dat jullie die zondag naar de kerk geweest waren (zie verhoorverslag CGVS, p.11). U verklaarde bovendien dat Dogo Nahawa van 8 maart 2010 tot op zijn minst 10 maart 2010 meermaals werd aangevallen (zie verhoorverslag CGVS, pp.12-15). Uit de voor het Commissariaat-generaal beschikbare objectieve informatie, evenals uit de persartikels die door uw advocaat voorgelegd werden, blijkt echter dat het geweld in Dogo Nahawa louter bestond uit één enkele aanval op het dorp in de nacht van zaterdag op zondag, meerbepaald omstreeks 3.00 uur op 7 maart 2010 (zie documentatie in het administratieve dossier). Toen u op het Commissariaat-generaal gevraagd werd welke andere dorpen er op hetzelfde moment als Dogo Nahawa aangevallen werden, noemde u naast Rasat (vermoedelijk bedoelde u Ratsat) verkeerdelijk Berum (zie verhoorverslag CGVS, p.11 en documentatie in het administratieve dossier). U kon slechts één naam geven van andere personen die gedood werden tijdens de aanval (zie verhoorverslag CGVS, p.12) hetgeen toch op zijn minst grote vraagtekens doet rijzen daar u zelf verklaarde dat er veel mensen gedood werden en daar u vertelde heel uw leven in Dogo Nahawa gewoond te hebben (zie verhoorverslag CGVS, pp.11-12). U slaagde er niet in te verduidelijken wat u precies gedaan had en waar u geweest was in de dagen na de dood van uw ouders (zie verhoorverslag CGVS, p.14). U beperkte zich tot het meermaals herhalen dat u op straat was (zie verhoorverslag CGVS, p.14). Toen u gevraagd werd wie u nog tegenkwam in de dagen na de dood van uw ouders, repliceerde u niemand tegengekomen te zijn (zie verhoorverslag CGVS, p.15). U zei dat iedereen probeerde in leven te blijven (zie verhoorverslag CGVS, p.15). Het is echter weinig aannemelijk dat u niemand bekend zou tegen gekomen zijn in de dagen dat u nog in Dogo Nahawa op straat rondhing na de dood van uw ouders. U verklaarde dat u op 10 maart 2010 een blanke man genaamd (R.) tegenkwam in Dogo Nahawa (zie verhoorverslag CGVS, pp.10-11). U was echter niet in staat te zeggen wat (R.) daar deed in Dogo Nahawa en waarom hij net tijdens deze periode van geweldpleging naar het dorp kwam (zie verhoorverslag CGVS, pp.10-13). Naar u verklaarde duurde het geweld en de aanvallen immers nog steeds voort toen u (R.) leerde kennen (zie verhoorverslag CGVS, p.12). U bleek niet te weten dat Dogo Nahawa vroeger Dambruk heette maar dat onder invloed van de moslims de naam veranderd werd (zie verhoorverslag CGVS, pp.3-12 en documentatie in het administratieve dossier). U was niet in staat meer duidelijkheid te verschaffen omtrent de redenen voor de vijandigheden tussen moslims en christenen in de omgeving van Jos (zie verhoorverslag CGVS, p.11). Gezien u verklaarde heel uw leven in Dogo Nahawa gewoond te hebben (zie verhoorverslag CGVS, p.5) is het toch op zijn minst bedenkelijk te noemen dat u dit niet wist, des te meer daar u zelf verklaarde dat de spanningen tussen moslims en christenen in de regio reeds sinds 2001 bestaan (zie verhoorverslag CGVS, p.13). U wist niet of de autoriteiten enige actie ondernamen na het geweld in Dogo Nahawa begin maart 2010 (zie verhoorverslag CGVS, p.13). Nochtans blijkt uit de objectieve bronnen waar het Commissariaat-generaal toegang toe heeft dat reeds in de dagen na de aanval op Dogo Nahawa een groot aantal mensen werd aangehouden op verdenking van deelname aan de aanval (zie documentatie in het administratieve dossier). Aangezien u op dat moment nog steeds in Dogo Nahawa was, is het des te verwonderlijk dat u niet op de hoogte was van deze aanhoudingen.

*Uw advocaat legde op het Commissariaat-generaal enkele **algemene persartikels** voor met betrekking tot hetgeen zich in Dogo Nahawa voordeed begin maart 2010. Deze artikels wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen daar ze eerder de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen dan dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen kunnen herstellen.*

U was niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept een schending in van de artikelen 1 A, 2 van de Vluchtelingenconventie samen met een schending van de motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2, 52 en 62 van de vreemdelingenwet samen met een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel evenals een schending van het recht op een eerlijke behandeling van de zaak.

Verzoekster stelt dat onvoldoende rekening is gehouden met haar minderjarigheid op het moment van de vervolgingsfeiten en met de traumatische aard van haar ervaringen. Verzoekster benadrukt dat zij enkel vertrouwd was met de zeer nabije omgeving, en dat ze zich enkel van datum heeft vergist bij het situeren van de incidenten in Dogo Nahawa. Door de schok en de vrees zou verzoeker de indruk hebben gehad dat er meerdere aanvallen plaatsvonden, en verzoekster preciseert dat de blanke man die haar redde vermoedelijk als fotograaf ter plaatse was.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor haar geloofwaardigheid.

Verzoekster is, volgens haar verklaringen, in maart 2010 bijna achttien jaar oud en was op de dag van het gehoor effectief meerderjarig. De commissaris-generaal is niet onredelijk geweest door verzoekster te horen over de concrete incidenten die tot haar vlucht hebben geleid en ondanks haar jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat zij overtuigende verklaringen aflegt over de directe aanleiding tot haar vertrek en de gebeurtenissen waarvan zij zelf getuige was. Verzoekster stelt dat zij enkel een foute datum heeft vermeld maar verweerder benadrukt terecht dat verzoekster niet enkel een foute datum geeft maar dat de chronologie van haar persoonlijke ervaringen strijdig is met de informatie die bij het dossier werd gevoegd. Uit deze duidelijke informatie blijkt dat de bloedige aanval op Dogo Nahawa plaatsvond in de ochtend van zondag 7 maart 2010, terwijl verzoekster verklaart dat zij zondag naar de kerk ging, met haar familie (probleemloos) terug naar huis keerde en pas op maandagmorgen 8 maart werd gewekt door de aanval van moslims.

Verzoekster voegt hieraan toe dat ze door haar verwarde toestand de indruk had dat er tot 10 maart 2010 meerdere aanvallen op Dogo Nahawa plaatsvonden, maar verweerder wordt door de Raad in zijn repliek gevolgd waar hij stelt dat het relaas van verzoekster op dit punt onverenigbaar is met de informatie in het dossier, die van één enkele aanval gewag maakt en dit op 7 maart 2010 in de vroege morgen. De 'verwarring' waarvan verzoekster melding maakt biedt hiervoor nauwelijks een aannemelijke

verklaring: indien verzoekster een directe getuige was van de aanval van 7 maart 2010 en ook de eerste dagen na de aanval aanwezig was, mag worden verwacht dat zij over deze periode coherente en overtuigende verklaringen aflegt maar verzoekster blijft op dit punt in gebreke, niet enkel omdat ze melding maakt van herhaalde aanvallen maar ook omdat ze nauwelijks concrete, overtuigende of verifieerbare verklaringen aanbrengt over haar activiteiten en de gebeurtenissen in het dorp vanaf de aanval tot haar vertrek uit het dorp op 10 maart 2010. Verzoekster is immers evenmin vertrouwd met de vroegere naam van Dogo Nahawa en kan nauwelijks concrete informatie aanbrengen over de geschiedenis van de plaatselijke spanningen tussen christenen en moslims. Te dezen is het ook treffend dat verzoekster bij het invullen van de 'vragenlijst' (stuk 11) geen verband legt met de dood van haar ouders en de georganiseerde aanval op Dogo Nahawa, noch dat ze meldt dat er een aanval is geweest in Dogo Nahawa die leidde tot tientallen doden.

Verweerder merkt tevens terecht op dat het tekenend is dat verzoekster tijdens het gehoor niet kan preciseren waarom de blanke man R. in haar dorp was, ook al stelt verzoekster nu dat hij mogelijk als fotograaf ter plaatse was. Vermits verzoekster uiteindelijk met deze man naar België is gevlucht, mag van haar worden verwacht dat zij meer informatie aanbrengt over deze persoon, maar ook op dit punt blijft verzoekster in gebreke.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus laat verzoekster gelden dat zij afkomstig is van Jos Plateau State waar zeer geregeld gewelduitbarstingen tussen de bevolkingsgroepen voorkomen.

3.2. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, zodat zij ook niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van Dogo Nahawa (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst nog naar subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c, maar toont met deze algemene verwijzing en ondanks de incidenten in Dogo Nahawa niet aan dat er in Nigeria sprake is van 'veralgemeend willekeurig geweld' waardoor burgers een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon lopen, zoals vereist door artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt bovendien geen element aan waarom zij, indien zij daadwerkelijk afkomstig zou zijn van Jos Plateau State - *quod non* - waarom zij zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen.

4. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "middel" vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, als de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoekster omschrijft niet in welke mate haar "*het recht op een eerlijke behandeling*" werd ontzegd, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk wordt aangevoerd.

5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

6. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

7. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS